

ΜΕ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Επί είκοσι και πλέον αιώνες τιμά ολόκληρος ο χριστιανικός κόσμος έως σήμερα, την Ανάσταση του Πάσχοντος και Θνήσκοντος Θεού του. Και κάθε φορά, όλα αυτά τα χρόνια, καθρεφτίζει στα θεϊκά πάθη, τα δικά του ανθρώπινα πάθη, και πάντα στο φως της *Ανάστασης του Θεανθρώπου*, πασχίζει να δει το όραμα της *Ανάστασης του Ανθρώπου*. Σε χρόνια βαρειά και δύσκολα οι άνθρωποι, αποθαρρυσμένοι και αποκαρδιωμένοι, δεν έβλεπαν παρά σε κάποια άλλη ζωή, το τέλος της πικρής επίγειας ύπαρξής τους. Και άλλοτε πάλι αισιόδοξοι και γεμάτοι αυτοπεποίθηση, πίστευαν ότι μπορούσαν, πάνω σε αυτή τη γη και με τα ίδια τους τα χέρια να δημιουργήσουν τον παράδεισό τους. Ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια κυρίως της “*συναρπαστικής*” και “*περιπετειώδους*” έκτης δεκαετίας του εικοστού αιώνα, - που άλλαξε κυριολεκτικά τον κόσμο - , αλλά και αργότερα, ήταν πεπεισμένος ότι, πραγματικά, είχε φθάσει στα πρόθυρα του επίγειου παραδείσου. Ένας όρος μαγικός κυριαρχούσε την εποχή εκείνη, ο οποίος σαν το λυχνάρι του Αλαντίν, θα άνοιγε όλες τις πύλες, όλων των θησαυρών αυτού του κόσμου: η *Ανάπτυξη*. Καρπός της Επιστήμης που κάλπαζε, και της Λογικής του θετικισμού, η ανάπτυξη, - με τις συνακόλουθες έννοιες της προόδου και της ευημερίας-, θα έλυne όλα τα προβλήματα, θα εξαφάνιζε από προσώπου γης την πενία, την πνευματική ένδεια, τις πολεμικές συρράξεις, ακόμη και τις ασθένειες, όλα τα δεινά που ταλάνιζαν την ανθρωπότητα, στους μακρούς αιώνες του

παρελθόντος της. Εάν όμως αναλογισθούμε τη σύγχρονη κατάσταση θα απογοητευθούμε. Μισό και πλέον αιώνα αργότερα και τη φετινή χρονιά πολύ λίγο ακούγεται αυτή η λέξη, ως μαγικό κλειδί. Τη θέση της πήραν άλλες, εδώ και πολύ καιρό είναι αλήθεια, φορτωμένες από ένα βαριά δηλητηριασμένο περιεχόμενο: παγκόσμια επιδημιολογική κρίση, ενεργειακή κρίση, οικονομική κρίση, ανθρωπιστική κρίση και πληθωρισμός, περιβαλλοντική αποσταθεροποίηση και μόλυνση, κούραση και δυσφορία, και εξάντληση της ικανότητας προσαρμογής του ατόμου στην αλλοίωση των συνθηκών ζωής και του περιβάλλοντος που ο ίδιος επέφερε καθώς και πρωτόγνωρη εισβολή μιας “νεο-μεσαιωνικής - μετα-νεωτερικής βαρβαρότητας” και αγριότητας σε όλους τους τομείς...

Τις ημέρες της φετινής Ανάστασης κανείς δεν μπορεί πια να πει, με σιγουριά, εάν η ανθρωπότητα δεν βαδίζει προς κάποιο τέρμα του βασανιστικού της δρόμου και των παθών της. Το όνειρο της Ανάστασης του ανθρώπου συνδέεται πάντα με την απαλλαγή του από το προπατορικό αμάρτημα. Και αυτό δηλώνει και τη λύτρωσή του από τη θεϊκή εντολή : *“με τον ιδρώτα του προσώπου σου...”* Αιώνες επί αιώνων, οι άνθρωποι μοχλούσαν, αγωνίζονταν, να επιτύχουν, ίσως κάποτε, να απαλλαγούν από τον καθημερινό μόχθο, να φθάσουν σε υψηλότερα σκαλοπάτια *εξανθρωπισμένου πολιτισμού*. Και όμως η ανάπτυξη, όπως πραγματοποιήθηκε μέχρι σήμερα στις βιομηχανικές χώρες και στις “υπό ανάπτυξη” προκάλεσε συνεχιζόμενα και καινούρια τρομακτικά δεινά: η υποβάθμιση του περιβάλλοντος -του ζωτικού χώρου της ύπαρξης και η χημεία των προϊόντων επιμόλυναν τη γη και τους καρπούς της και απειλούν να πλημμυρίσουν τον πλανήτη με “νεκρές θάλασσες”. Από την άλλη πλευρά και σε περιεχόμενο κοινωνιολογίας, οι σύγχρονες μητροπόλεις έχουν οριστικά μετατραπεί σε τεράστιες μυλόπετρες από τσιμέντο, που αλέθουν κυριολεκτικά τις ανθρώπινες υπάρξεις. Τρομακτική η αντίφαση για τον άνθρωπο της εποχής μας, ο οποίος γνωρίζει καλά ότι δεν μπορεί πλέον να ζήσει χωρίς βιομηχανική ανάπτυξη, αλλά στον ίδιο βαθμό δεν μπορεί να ζήσει, καταστρέφοντας περαιτέρω το φυσικό του περιβάλλον και την αισθητική του. Η τεχνολογική και βιομηχανική ανάπτυξη αποδείχθηκαν αδιάσειστα ότι δεν ήταν καρποί της επιστήμης και της λογικής, αλλά μιας έξαλλης, άλογης ορμής που απέβλεπε στη συσσώρευση πλούτου και μόνον και επ’ ουδενί στη ψυχική ανάταση. Η σύγχρονη Οικολογία προσπαθεί να προσδώσει στη τεχνολογία αυτό που της λείπει: τη λογική και το συναίσθημα που μετατρέπουν την ανάπτυξη στην υπηρεσία και όχι στην εξόντωση της ίδιας της ζωής. Θα το επιτύχει; Εάν ναι, τότε ο κόσμος θα έχει διασωθεί. Εάν όχι, η γη θα

μοιάζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο με την τρομακτική εικόνα της “Αποκάλυψης”: “[...] Και ούτως είδον τους ίππους εν τη οράσει και τους καθημένους επ’αυτών, έχοντας θώρακας πυρίνους και υακινθίνους και θειώδεις και αι κεφαλαί των ίππων ως κεφαλαί λεόντων, και εκ των στομάτων αυτών εκπροεύεται πυρ και καπνός και θείον από των τριών πληγών τούτων απεκτάνθησαν το τρίτον των ανθρώπων...

Αξεπέραστες οι αντιφάσεις που αντιμετωπίζει λοιπόν ο άνθρωπος το Πάσχα του 2024; Σήμερα το όνειρο της Ανάστασης του Ανθρώπου είναι πιο μακρινό από ποτέ; Ας μην είμαστε όμως, ή τουλάχιστον να μην παραμένουμε απαισιόδοχοι. Οικονομική και κοινωνική ιστορία και ανθρωπογεωγραφία μας διαβεβαιώνουν ότι η ανθρώπινη ύπαρξη εξεύρισκε πάντα τρόπους να προσπερνά τα προβλήματα και να ρυθμίζει τη νομοτέλειά της. Βασανιστικά, πολλές φορές με τρομερή βραδύτητα, προσανατολίζεται προς νέους ορίζοντες μα πάντα βρίσκει τη λύση - εξάλλου η θανατηφόρα τυραννία του ιού που βασάνισε και εξακολουθεί, ως ένα βαθμό να ταλαιπωρεί την ανθρωπότητα, έως και σήμερα, μας το αποδεικνύει αδιαμφισβήτητα. Και η λύση φέρνει καινούρια, το ίδιο δύσκολα προβλήματα στον κόσμο της φθοράς, του πόνου και του θανάτου Η Ανάσταση του Κυρίου ας ελπίσουμε να φωτίσει πνευματικά τις ζωές όλων μας!

Εν όψει των ημερών της Χριστιανοσύνης και της Ανάστασης του Θεανθρώπου σας απευθύνουμε τις πιο θερμές, εγκάρδιες και ειλικρινείς ευχές μας.